

Tres veces veinte años

Julie Gavras

Fitxa tècnica

Títol original: 3 Fois 20 ans (Late bloomers)

Direcció: Julie Gavras

Guió: Olivier Dazat, Julie Gavras

Fotografia: Nathalie Durand

Muntatge: Julien Leloup

Música: Sodi Marciszewer

Producció: França 2011

Interpretació: William Hurt, Isabella Rossellini, Doreen Mantle, Kate Ashfield, Aidan McArdle, Arta Dobroschi, Luke Treadaway, Leslie Phillips, Hugo Speer, Joanna Lumley

Durada: 88 minuts

Sinopsi

Adam i Mery són un matrimoni amb tres fills que ja han marxat de casa i tenen les seves respectives vides. Tots dos tenen més de seixanta anys, una edat que els permet dedicar temps tant a la feina, com als amics, als fills i als néts.

No obstant, cada un d'ells viurà l'entrada a aquesta etapa de la vida d'una manera diferent. Les crisis d'envelliment que pateixen desafiaran la seva relació, fins aleshores sòlida.

La presa de consciència del pas del temps

Tot i que envellir és un procés natural que tots vivim, no sempre se'ns fa agradable o fàcil d'acceptar. Els protagonistes d'aquest film es troben a la seixantena; experimenta cadascú un procés intern de dubtes i patiments relacionats amb aquesta qüestió.

En determinats moments es volen demostrar a sí mateixos que *encara són joves*, i aquest sentiment els duu a fer certes coses, però això alhora els fa sentir una mica incòmodes, perquè també són conscients que *comencen a ser vells*.

Adam i Mery viuen de forma diferent aquest moment de les seves vides, però en el procés de retrobar-se a sí mateixos tots dos passen per una primera etapa de negació i una segona d'acceptació. La pel·lícula retrata amb detall les relacions familiars, i com aquestes influencien als processos dels dos protagonistes. El personatge de la mare de Mery pren molta rellevància com a figura d'experiència i fortalesa dins la família.

Poc abans de morir, Mery descobreix que la seva mare havia estat molt de temps formant part d'un grup de persones que es reunien i junts trobaven diversió durant els últims anys de les seves vides. El contacte amb el col·lectiu de gent de la tercera edat obre els ulls als dos protagonistes del film en un sentit positiu. Els fills, tot i restar bastant desconcertats per la crisi dels seus pares, finalment esdevenen figures de suport i de tendresa.

Activitats participatives

Proposta 1

En una escena el fill gran d'Adam li diu que existeixen dos tipus d'edats: la *real* –els anys que una persona té– i la *cognitiva* –l'edat en qual la persona se sent interiorment, que sol ser de vuit anys menys que la real–.

Pensar en *quants anys tinc* i després en *quants anys em sento*: la xifra coincideix? Expressar els resultats a la resta del grup en una roda d'intervencions. Després, debatre sobre els aspectes positius i negatius d'aquest petit "desajust" entre el pas del temps i la percepció interior que les persones tenim d'aquest.

Proposta 2

A la pel·lícula pren un fort simbolisme el telèfon amb números grans que Mery compra i que provoca a Adam una forta crispació.

Per parelles, pensar, triar i dur un objecte representatiu del pas del temps. L'objecte ha de tenir alguna connexió amb les vides dels dos integrants de cada parella.

Mostrar l'objecte triat a la resta del grup i, entre tots, proposar i apuntar paraules que li podem associar. Exemple: unes ulleres, a les que associem *lectura, rostre, graduació, paisatges* ... Si sorgeixen suficients paraules, construir un poema per a l'objecte.